

Hồi 11

Kẻ Vị Tình Người Vị Nghĩa

Vũ Văn Tiểu Vĩ rời thư phòng của Á Tiên, theo hành lang ra ngoài tòa lầu chính sảnh Lạc Hỷ, nhưng khi vừa bước chân xuống bậc tam cấp thì chạm mặt ngay với Ý Lan.

Ý Lan nhìn Tiểu Vĩ:

- Hừ, thì ra ngươi trốn trong Lạc Hoa Viên

Nàng vừa nói vừa áp thẳng tới Tiểu Vĩ, Tiểu Vĩ khoát tay:

- Tiểu Vĩ đã nói rồi, ta không cố ý mà. Tiểu Vĩ không muốn gặp nàng.

Tiểu Vĩ vừa nói vừa lạng bộ, trở luôn khinh thuật thoát bộ hành vân bằng mình đi. Ý Lan đâu thể để Tiểu Vĩ thoát chạy được, liền trở luôn khinh thuật đuổi theo. Tiểu Vĩ không muốn giáp mặt Ý Lan nên gia tăng cước bộ, càng lúc càng bỏ xa nàng.

Ý Lan rượt theo phía sau thấy khoảng cách càng lúc càng xa hơn, liền luôn miệng quát the thé:

- Tiểu Vĩ, ngươi là nam nhi đại trượng phu sao gặp bốn cô nương chỉ biết chạy không vậy?

Tiểu Vĩ ngoái đầu lại nói:

- Ta không muốn gặp nữ nhân, có thể thôi.

Tiểu Vĩ vừa đáp lời Ý Lan vừa gia tăng thêm cước bộ, thân ảnh của Tiểu Vĩ như mây trôi nước chảy nhanh không thể tưởng, chẳng mấy chốc đã bỏ mất Ý Lan rồi.

Tiểu Vĩ thở phào một tiếng:

- Không biết đến bao giờ bà la sát mới hết truy tìm mình?

Tiểu Vĩ chấp tay sau lưng thả bộ nhàn tản quay trở về Thiên Vân Trang.

Đến trước cửa tam quan, Tiểu Vĩ thoáng cau mày bởi ngờ ngợ trong trang đã có chuyện xảy ra. Đôi mày Tiểu Vĩ cau hằn lại:

- Đã có chuyện gì xảy ra với trang viên của ta?

Tiểu Vĩ vừa nghĩ vừa thả bước vào trong trang viên. Không gian thật vắng lặng, tưởng như trang viên đã bỏ hoang lâu ngày mặc dù Tiểu Vĩ mới chỉ rời bỏ trang viên vài hôm thôi.

Tấm liễn "Thiên Vân Trang" nằm lẩn lóc trước thềm gian chính sảnh khiến Tiểu Vĩ phải dừng bước trầm nghĩ:

- "Chẳng nhẽ chủ nhân ngọn tiểu hắc kỳ đã đến Thiên Vân Trang vung tay đồ tể đặng truy tìm ngọn tiểu hắc kỳ?"

Nghĩ như vậy Tiểu Vĩ lo lắng vô cùng.

Tiểu Vĩ thả bước lên bậc tam cấp, khi vừa mở cửa đại sảnh chàng không sao tin vào mắt mình. Bên trong đại sảnh là cảnh tượng thê thảm của những gia nhân Thiên Vân Trang. Tất cả đều chết bằng những cái chết thảm thương nhất.

Tiểu Vĩ thất thần đứng ngay ngưỡng cửa. Hai mươi xác chết của gia nhân Thiên Vân Trang đập vào mắt khiến mắt chàng hoa lên.

Tiểu Vĩ lẩm nhẩm nói:

- Sao lại như thế này?

Tiểu Vĩ gầm lên:

- Ai đã thảm sát người của Thiên Vân Trang?

Khí uất dâng tràn lồng ngực đến độ Tiểu Vĩ nghe như có một tảng đá ngàn cân chèn lấy yết hầu mình. Tiểu Vĩ rít lên bằng chất giọng phẫn nộ:

- Ai, hãy ra mặt đi. Ai đã thảm sát người của Thiên Vân Trang, hãy ra mặt đi!

Đáp lại lời quát thét phẫn uất của Tiểu Vĩ là một tòa trang hoang vắng hiu quạnh, ngoài tử khí ra chẳng còn gì nữa.

Tiểu Vĩ ghen ngào nói:

- Ta đã hại các người rồi.

Hai bàn tay Tiểu Vĩ bóp chặt lại phát ra những âm thanh căng cắc, mặt ngập tràn sát khí. Tiểu Vĩ nhìn quanh như kẻ mất hồn ngơ ngẩn.

- Ta đã làm gì, ta đã có thù oán với ai mà sao lại có cảnh sát nhân này. Ai là kẻ thủ ác?

Tiểu Vĩ vừa than đến đây thì từ ngoài cổng tam quan Ý Lan phi thân lướt vào.

Nàng vừa trụ bộ vừa quát:

- Tiểu Vĩ, ngươi còn muốn chạy nữa không?

Tiểu Vĩ nghe những lời quát mắng của Ý Lan, nhưng không hề quay mặt lại. Với Tiểu Vĩ lúc này chỉ có nỗi phẫn uất tột cùng bởi những cái chết thảm của gia nhân Thiên Vân Trang.

Chàng nạt lớn:

- Hãy đi đi, đừng để Tiểu Vĩ tiễn cô nương về a tỳ.

- Ngươi dám giết ta à?

Tiểu Vĩ quay ngoắt lại:

- Ai là người giết tất cả những gia nhân của Thiên Vân Trang?

Thần nhãn của Tiểu Vĩ hùng hực sát khí nhìn thẳng vào mặt Ý Lan.

Ý Lan khinh khỉnh nói:

- Nếu ta giết họ thì ngươi có dám làm gì ta không? Ngươi dám tiễn Ý Lan về a tỳ không?

Ý Lan vừa dứt lời, Tiểu Vĩ đã gầm lên như một con mãnh thú bị thương:

- Ta sẽ giết ngươi.

Cùng với tiếng hét đầy phẫn nộ đó, Tiểu Vĩ trở luôn thuật pháp thoát bộ hành vân, vụt lướt lên cao chẳng khác nào chiếc mảnh lưới chụp hắt xuống thân ảnh của Ý Lan với lực kinh khai sơn phá thạch.

Ý Lan đứng thất thần bởi sức mạnh chỉ kinh quá khốc liệt. Nàng ngỡ trên đầu mình là một võng lưới tầm sét chụp phủ xuống, để xé nàng ra làm trăm mảnh.

Mặc dù hốt hoảng nhưng Ý Lan cũng kịp dựng ngọc thủ tổng ngược trở lại một đạo chuông khí âm nhu đón thẳng lấy những đạo chỉ thiên ma để bảo toàn mạng sống.

- Âm...

Ý Lan rú lên một tiếng thảm thiết, lão đảo như cây sậy trước cơn cuồng phong dữ dội. Mái tóc dài đen mượt của nàng xo tung ra ngoài, miệng rịn máu tươi, mặt biến sắc xanh rờn.

Tiểu Vĩ từ trên lao thẳng xuống, chỉ pháp của chàng đã hươm sẵn để kết liễu mạng sống của Ý Lan.

Tiểu Vĩ rút lên the thé:

- Tại sao nàng dám hạ sát toàn bộ gia nhân của Thiên Vân Trang?

Khuôn mặt Tiểu Vĩ hằn những nét hung tợn khiến cho Ý Lan phải rùng mình, da thịt nổi đầy gai ốc.

Tiểu Vĩ gầm lên:

- Nói cho ta biết tại sao?

Ý Lan lắc đầu:

- Người dám giết Quận chúa Qui Tư Quốc ư?

- Dù nàng có là đấng kim thượng cũng phải trả lại cho Thiên Vân Trang món nợ máu này.

Giọng của Tiểu Vĩ vừa kiên quyết vừa tràn ngập sát khí.

Ý Lan vừa nghe chàng nói dứt lời đã vội lắc đầu:

- Không, Ý Lan không phải là hung thủ giết người.

- Đứng trước cái chết, nàng lại không dám nhận hậu quả của nàng à?

Tiểu Vĩ dẫn đến một bộ nữa.

Ý Lan thoát một bộ, nàng khoát tay nói:

- Tiểu Vĩ, Ý Lan nói thật đó. Ý Lan không có giết người.

- Vừa rồi chính nàng thừa nhận mình ra tay giết những gia nhân của Thiên Vân Trang. Chẳng nhẽ vì một chút tiểu tiết trong cuộc sống mà nàng lại nhẫn tâm giết bấy nhiêu người của Thiên Vân Trang hay sao?

- Không, Tiểu Vĩ hãy tin Ý Lan đi, Ý Lan không có giết người.

- Nàng đã từng ngấm máu phun người thì hậu quả hôm nay cũng chỉ có nàng mà thôi.

Tiểu Vĩ từ từ dựng đôi song thủ.

Ý Lan nhắm mắt, nấc nghẹn rồi bật khóc:

- Ý Lan không giết người đâu.

- Nàng không giết thì ai giết?

Ý Lan lắc đầu:

- Ý Lan không biết, Ý Lan chỉ muốn bắt Tiểu Vĩ để thỏa lòng căm tức vì hành động của người đã nhìn trộm trong lúc Ý Lan tắm mà thôi.

- Tiểu Vĩ đã minh chứng với nàng rồi, ta không hề cố ý, chỉ vô tình nghĩ rằng người tắm là Lỗ Trình đệ nên mới tính bốn cột ỷ.

Tiểu Vĩ lắc đầu:

- Thế mà nàng vì cái chuyện nhỏ nhoi đó mà nỡ tàn sát tất cả người của Thiên Vân Trang, những người chẳng hề biết chút võ công. Hai mươi nhân mạng của Thiên Vân Trang để cho Tiểu Vĩ lấy mạng nàng.

Tiểu Vĩ vừa nói vừa từ từ đẩy song thủ đến trước. Ý Lan rùng mình thét lớn:

- Tiểu Vĩ đừng làm vậy. Ý Lan không muốn chết đâu. Nếu ngươi giết Ý Lan thì ngươi cũng không bảo toàn được tính mạng đâu. Cao thủ Qui Tư Quốc sẽ tìm ngươi mà trả hận cho Ý Lan.

Tiểu Vĩ nhếch mép:

- Dù có chết Tiểu Vĩ cũng trả món nợ này.
- Tiểu Vĩ, Ý Lan van ngươi. Ý Lan không muốn chết đâu và quả thật Ý Lan không phải là người hạ thủ những gia nhân của Thiên Vân Trang.

- Ta chỉ cho nàng một cơ hội. Hãy nói nguyện vọng của mình trước khi chết.

Ý Lan chùi vết máu tươi đọng trên mép:

- Tiểu Vĩ quyết định giết Ý Lan thật sao?
- Hai mươi nhân mạng Thiên Vân Trang mà Tiểu Vĩ có thể ngoảnh mặt làm ngơ được à? Ta không phải là kẻ khát máu, thích nhúng tay vào máu. Nhưng Tiểu Vĩ cũng không phải là kẻ bàng quan trước những cái chết của gia nhân. Hãy nói nguyện vọng của nàng trước khi Tiểu Vĩ phát động sát chiêu.

- Tiểu Vĩ giết Ý Lan thật sao?

Tiểu Vĩ gật đầu:

- Chỉ có giết nàng ta mới cảm thấy được sự thư thả.
- Nếu Tiểu Vĩ muốn giết Ý Lan thì cứ giết đi. Rồi ngươi sẽ thấy hậu quả như thế nào.
- Ta bất cần hậu quả.
- Ý Lan chẳng còn gì để nói.

Nàng nhắm mắt lại chờ đợi Tiểu Vĩ hạ sát mình. Từ khóe mắt Ý Lan hai giọt lệ trong vắt rịn ra và lăn tròn xuống má.

Nàng thốn thức nói:

- Hãy giết ta đi. Ý Lan chết trong uất hận, chết mà không thể nào nhắm mắt được. Ý Lan chết bởi chính tay người mà Ý Lan đã... đã tương tư.

Đôi chân mày lưỡi kiếm của Tiểu Vĩ cau hằn lại sau câu nói của Ý Lan, mặc dù vậy nhưng song thủ của chàng vẫn từ từ đẩy tới. Tiểu Vĩ nói gần từng tiếng:

- Dù nàng có tương tư Tiểu Vĩ thì Tiểu Vĩ cũng giết nàng.

Ý Lan nấc nghẹn một tiếng:

- Ý Lan chết mà không nhắm mắt.

- Những gia nhân của Thiên Vân Trang chết cũng đâu có nhắm mắt được.

Mười ngón tay của Tiểu Vĩ đã tụ khí để phát tác mười đạo chỉ thiên ma lấy mạng Ý Lan.

Tiểu Vĩ vừa toan phát tác chỉ công thì một bóng người vận bạch y lướt đến:

- Dừng tay!

Nghe tiếng người đó, Ý Lan mở choàng mắt nhận ra Ngọc Diện Thường Luân.

Nàng buột miệng nói:

- Thường Luân công tử.

Thường Luân phe phẩy quạt, bước đến đứng cạnh Ý Lan.

Y nhìn Tiểu Vĩ nói:

- Các hạ là Vũ Văn Tiểu Vĩ?

- Không sai.

Thường Luân nhún vai:

- Sao Vũ Văn công tử lại muốn hạ thủ Ý Lan tiểu thư?

- Các hạ hỏi để muốn cứu mạng cho nàng?

Thường Luân cười khẩy, khẽ phe phẩy quạt rồi nhìn Tiểu Vĩ nói:

- Ngắt một đóa hoa có thể được, nhưng hủy một cành hoa, lại là một cành hoa đẹp, Vũ Văn các hạ không thấy tiếc à?

Thường Luân gõ quạt vào bàn tay trái:

- Nếu các hạ không thích hoa thì nhường lại cho tại hạ.

Tiểu Vĩ trừng mắt:

- Các hạ hãy đi đi.

- Được, tại hạ sẽ đi.

Y vừa nói vừa quay sang Y Lan:

- Tiểu thư, chúng ta đi.

Cùng với lời nói đó, Thường Luân bất thật xoay chân, quay ngắt lại. Chiếc quạt trong hữu thủ của y xĩa thẳng tới Tiểu Vĩ vừa nhanh vừa bất ngờ.

Thế công của Thường Luân thật nhanh, thật bất ngờ lại vô cùng hiểm độc. Từ những nan chiếc thiết phiến ba chiếc phi tiền xẹt ra nhắm vùng thượng đẳng của Tiểu Vĩ công kích.

Với thế phát công này, Thường Luân đoán chắc dù Tiểu Vĩ có là thiên hạ đệ nhất cao thủ nếu không tán mạng thì cũng bị trọng thương trầm trọng.

Nhưng Thường Luân công kích bất ngờ thì nhận được sự ngạc nhiên bởi sự bất ngờ đó, bởi Tiểu Vĩ linh hoạt đến độ y không thể tưởng tượng được.

Tiểu Vĩ vừa thấy Thường Luân động thủ liền ngã ngửa ra sau, khiến cho ba mũi ám tiễn lướt qua ngay trên mặt chàng.

Thường Luân buột miệng thốt:

- Tuyệt lắm.

Miệng thì nói, đồng thời sần bộ áp vào đối phương, chiếc thiết phiến xòe ra, chém ngang một đường vòng cung bổ thẳng vào Tiểu Vĩ, Thường Luân vừa tập kích bằng thiết phiến vừa vận công chuẩn bị phát chuồng kinh nếu như Tiểu Vĩ một lần nữa tránh né được tuyệt công của gã.

Quả đúng như Thường Luân dự đoán, mặc dù bị rơi vào thế hạ phong nhưng Tiểu Vĩ cũng kịp bật lên như cánh cung, rồi trở khinh pháp thoát bộ hành vân thối lui về phía sau một bộ cũng vừa lúc ngọn thiết phiến chém xả tới.

Tiếng rít gió phát ra ngay trước mặt Tiểu Vĩ, mặc dù linh hoạt như vậy song đầu ngọn thiết phiến như một mũi kiếm vẫn rọc một đường dài trên tròng y của Tiểu Vĩ.

Chưa kịp trụ bộ thì Thường Luân đã dựng tả thủ tổng thẳng vào đối phương một đạo chuồng khí với tám thành công lực. Khí chuồng ào ào quất thẳng đến vùng thượng đẳng của Tiểu Vĩ.

Phần uất dâng tràn kinh mạch, Tiểu Vĩ nghiêng rống tổng ngược trở lại mười đạo Thiên Ma Chỉ đỡ thẳng vào chuồng kinh của Ngọc Diện Thư Sinh Thường Luân.

- Bình... bình...

Hai tiếng nổ vang lên chát chúa, dư lực phản hồi đẩy Ý Lan thối lui một bộ.

Trong cuộc đấu, Tiểu Vĩ thối một bộ nhưng Thường Luân thối lui những hai bộ dù gã là người chủ động phát tác thế công.

Thường Luân giật mình vì nội lực sung mãn của đối phương.

Tiểu Vĩ nghiêng rống:

- Đến lượt ta đáp lễ.

Chàng vừa nói vừa trở thoát bộ hành vân nhoáng nhoáng dịch chuyển, lúc bên trái, lúc bên phải khiến cho Thường Luân bối rối vô cùng, không biết phải xử trí thế nào trong lúc Tiểu Vĩ càng lúc càng áp sát đến y.

- Thiên Ma Chỉ.

Mười đạo chỉ phong rít gió nghe buốt cả thính nhĩ đột ngột xuất hiện bên phải tập kích vào Thường Luân.

Khi Thường Luân phát hiện được mười đạo chỉ của Tiểu Vĩ thì chỉ kinh đã đến tới nách của y rồi.

Thường Luân lúng túng đến độ như đang đứng trên đồng than hồng. Với tình huống đó, Thường Luân chỉ kịp vận người để những đạo chỉ Thiên Ma không thọc vào đại huyết sinh tử.

- Bình...

Thường Luân lão đảo như gã say rượu, không đứng vững được nữa.

Ý Lan lo lắng, lắc đầu nói:

- Thường công tử, ráng lên.

Tiểu Vĩ gằn từng tiếng:

- Tiểu Vĩ sẽ tiễn hai người về dưới a tỳ cùng một lượt để có đôi có bạn.

Tiểu Vĩ dứt lời, thoát lướt lên không, mười đạo chỉ Thiên Ma lại xuất hiện vồ xuống đỉnh đầu Thường Luân. Thế công Thiên Ma Chỉ lần này đúng là một sát chiêu, không để cho đối phương một sinh lộ.

Mười đạo chỉ Thiên Ma như mười ngọn tầm sét đan thành một võng lưới phủ xuống đầu Thường Luân.

Cái chết ở ngay trước mặt Thường Luân khiến gã thất sắc tái nhợt. Bản năng sinh tồn trỗi dậy trong ý niệm của Ngọc Diện Thư Sinh Thường Luân nên gã dựng vội ngọn thiết phiến che chắn thiên đỉnh mình, miệng thì quát:

- Dừng tay.
- Ầm...

Ngọn thiết phiến của Thường Luân bị Thiên Ma Chỉ đánh bật ra khỏi tay gã văng đi như một cánh bướm ngũ sắc, ghim xuống đất, trong khi Thường Luân rũ rượi buông thõng hai tay.

Tiểu Vĩ bước đến đối mặt với Thường Luân:

- Người không thăm sát những gia nhân của Thiên Vân Trang thì Tiểu Vĩ không nỡ giết người, Tiểu Vĩ cảnh cáo người đó.

Tiểu Vĩ giũ tay áo:

- Đi đi.

Thường Luân nhìn Tiểu Vĩ:

- Thường Luân bỏ đi Vũ Văn các hạ sẽ hạ thủ Ý Lan tiểu thư?
- Kẻ giết người phải đền mạng.

Thường Luân thở dài lắc đầu nói:

- Ý Lan tiểu thư không phải là kẻ giết người.

Thường Luân trầm mặt thở ra rồi nói:

- Nếu Vũ Văn công tử không tin thì hãy xem lại những xác chết trong nhà chính sảnh. Tại hạ tin Ý Lan tiểu thư không phải là kẻ sát nhân.

Tiểu Vĩ lưỡng lự.

Thường Luân nghiêm mặt nhìn chàng nói:

- Nếu như Vũ Văn công tử hạ sát Ý Lan tiểu thư thì nhất định sau này sẽ hối hận.

Ý Lan chen vào:

- Quả thật Ý Lan không có ra tay giết những gia nhân của Thiên Vân Trang.

Giọng nói của nàng rất thành thật, khiến Tiểu Vĩ càng lưỡng lự hơn. Lúc này, sau cuộc tỷ thí với Thường Luân, Tiểu vĩ đã bình tâm trở lại.

Chàng nhìn Ý Lan nói:

- Vậy sao Ý Lan cô nương lại tự nhận mình ra tay giết những gia nhân của Thiên Vân Trang?

Ý Lan nhìn Tiểu vĩ đáp lời:

- Trong lúc bốc đồng Ý Lan nói vậy thôi.

Thường Luân bước đến một bộ:

- Tại hạ vì sự an nguy của Ý Lan mà vọng động, giờ mới biết bản lĩnh của mình so với Vũ Văn huynh còn quá non kém. Mong Vũ Văn huynh thứ lỗi.

- Tại hạ không bắt lỗi ai cả.

Tiểu Vĩ thở ra:

- Được rồi, hai người đi đi, nhưng một khi Tiểu Vĩ xác định được Ý Lan cô nương là hung thủ thì sẽ tìm đến đòi mạng.

Thường Luân nói:

- Nếu quả thật Ý Lan tiểu thư là kẻ sát nhân thì Thường Luân này sẽ cùng Vũ Văn huynh truy sát nàng.

Tiểu Vĩ nhìn Thường Luân:

- Chuyện của Thiên Vân Trang, Tiểu Vĩ tự xử được, không dám phiền đến công tử.

Thường Luân ôm quyền xá Tiểu Vĩ:

- Vậy Thường mỗ xin cáo từ, hẹn ngày tái ngộ.

Y quay sang Ý Lan:

- Ý Lan, chúng ta đi.

Ý Lan liếc Tiểu Vĩ, ôm quyền xá:

- Ý Lan kiêu từ, hẹn ngày gặp lại.

Tiểu Vĩ khoát tay:

- Đi đi.

Ý Lan lưỡng lự một lúc rồi mới cùng Thường Luân trở khinh công rời Thiên Vân Trang.

Còn lại một mình, Tiểu Vĩ cảm nhận một nỗi cô đơn trống vắng. Giờ đây chàng cảm thấy Thiên Vân Trang sao hoang vắng và lạnh lẽo quá.

Tiểu Vĩ buột miệng nói:

- Các vị hãy nhắm mắt, cái nợ này Tiểu Vĩ phải đòi hung thủ trả lại cho Thiên Vân Trang.

- o O o -